

Иван Вазов
Крали Марко

Стоиме възхитени,
стоиме удивлени
пред подвига велик,
пред устрема витежки
и напън свръхчовешки
на нашия войник.

Омайват днес умът ни
делата му безсмъртни,
стихийната му мощ,
напорът му титански,
духът му урагански
кога реве: „На нож!“

От Тимок до Бабуна
с крилата на фъртуна
летиш, войнико млад!
При Косово враг сгязаш,
във Охрид, Битол влазаш
със левски стяг развят!

Навред летиш все тоя,
в стихииите и в боя,
със твоя вик: „Напред!“
В опасности налиташ,
„Къде врагът е?“ – питаш,
и гониш го навред.

Тук крепости събаряш,
там градове ударяш,
превземаш, пак фърчиш...
Поля, бърда прескачаш,
от Руен на Шар скачаш
и с мощ света дивиш!

Тъй в друг век Крали Марко –
сърце юнашко, жарко –
търчал от рид на рид,
за бой в полята скитал,
и планини прелитал,
могъщ и страховит.

Преданъето твърди ни,
че след борби с години
той в пещера заспал;
но той щял пак да стане
да шета по балкани –
не е ли веч станал?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Вилиана В. Янева, юли 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4895>]